

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedy Mgr. Marka Bedřicha, soudkyně JUDr. Jitky Hroudové a soudce Mgr. Marka Zimy ve věci

žalobkyně: **JONAS TOUR, s. r. o.**, IČ 253 02 752
sídlem Ostružná 82, 788 25 Ostružná
zastoupena Mgr. Vojtěchem Peštukou, advokátem
sídlem Estonská 574/4, 101 00 Praha 10

proti
žalovanému: **Ministerstvu životního prostředí České republiky**
sídlem Vršovická 1442/65, 100 10 Praha 10

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 18. 11. 2024, čj. MZP/2024/2501896

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žalovanému se nepřiznává náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění

Vymezení věci

1. Žalobkyně se podanou žalobou domáhala přezkoumání a zrušení rozhodnutí Ministerstva životního prostředí (dále též „žalovaný“) ze dne 18. 11. 2024, čj. MZP/2024/1896, kterým žalovaný rozhodl o odvolání žalobkyně proti rozhodnutí České inspekce životního prostředí, oblastního inspektorátu Olomouc (dále též „ČIŽP“ nebo „inspekce“) ze dne 1. 7. 2024, čj. ČIŽP/48/2024/3867, ve věci přestupků podle ustanovení § 125a odst. 1 písm. b) a

125d odst. 5 písm. a) zákona č. 254/2001 Sb., o vodách a změně některých zákonů (vodní zákon), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „vodní zákon“). Žalovaný provedl drobné změny v textu výroku a snížil výši pokuty, která byla žalobkyni uložena, z částky 310 000 Kč na částku 290 000 Kč, a ve zbývající převážné části odvoláním napadené rozhodnutí ČIŽP podle ustanovení § 90 odstavce 5 věty druhé zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů („správní řád“), potvrdil.

2. Podstata věci dle žalobkyně tkví v tom, že žalovaným byla žalobkyni po odvolacím řízení nezákonně a nesprávně uložena pokuta za přestupky spočívající v tom, že:

- jako majitelka a provozovatelka vodního díla *Zasněžovací systém Skiareál Ostružná* (dále jen „zasněžovací systém“), situovaného v katastrálním území Ostružná, obce Ostružná, odebrala v období od 23. 2. 2021 do 23. 6. 2022 celkem 6 739,20 m³ povrchových vod pro výrobu technického sněhu z vodního toku Ostruženka bez povolení k nakládání s vodami vydaného místně příslušným vodoprávním úřadem podle ustanovení § 8 odst. 1 písm. a) bod 1 vodního zákona, a spáchala tak přestupek podle ustanovení § 125a odst. 1 písm. b) vodního zákona;
- dne 15. 12. 2022 provozovala zasněžovací systém v k. ú. Ostružná, obci Ostružná, v rozporu s podmínkami a povinnostmi, za kterých jí bylo předmětné dílo povoleno, konkrétně nedodržela při odběru povrchových vod pro výrobu technického sněhu z vodního toku Ostruženka pod stavidlem umístěným do koryta toku na pozemku parcelní číslo 1295 v k. ú. Ostružná minimální zůstatkový průtok $Q_{330} = 9 \text{ l/s}$ ve vodním toku Ostruženka, stanovený rozhodnutím Městského úřadu Jeseník, odboru životního prostředí (dále též *OŽP MěÚ Jeseník – poznámka soudu*), ze dne 19. 1. 2011, čj. MJ/55960/2010/2011/05/OŽP/R-12/Res, a spáchala tak přestupek podle ustanovení § 125d odst. 5 písm. a) vodního zákona, čímž porušila povinnost podle ustanovení § 59 odst. 1 písm. a) vodního zákona.

3. Za uvedené přestupky byla žalobkyni uložena v souladu s ustanovením § 41 odst. 1 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o přestupcích“), podle ustanovení vztahujícího se na přestupek nejzávažnější (přestupek pod bodem 2 výroku), tedy podle § 125d odst. 8 písm. d) vodního zákona, pokuta ve výši 290 000 Kč.

Žalobní důvody

4. Žalobkyně má za to, že po celou dobu disponovala platným oprávněním k nakládání s vodami, když původní rozhodnutí o povolení nakládání s vodami vydané OŽP MěÚ Jeseník z roku 2011 bylo v roce 2013 prodlouženo o dva roky původní platnosti (tj. do února 2023), a současně s tím žalobkyně tentýž orgán v roce 2022 požádala o prodloužení doby platnosti povolení nakládání s vodami, čemuž příslušný orgán vyhověl a současně přitom výslovně konstatoval, že jde o prodloužení dosavadního platného povolení.

5. Žalovaný tudíž pochybil, když v žalobou napadeném rozhodnutí konstatoval, že povolení k nakládání s vodami bylo platné do 22. 2. 2021, a žalobkyně tedy v inkriminované době od

22. 2. 2021 do 23. 6. 2021 nedovoleně odebrala podle předložené evidence celkem 6.739,2 m³ povrchových vod, čímž žalovaný napadené rozhodnutí zatížil nezákonností.

6. Žalobkyně má dále za to, že i kdyby se soud neztotožnil s hodnocením platnosti oprávnění k nakládání s vodami předestřeným žalobkyní, a dospěl k závěru, že v daném případě došlo ke spáchání přestupku nepovoleného odběru vod podle rozhodnutí ČIŽP a napadeného rozhodnutí, takové jednání by nenaplnňovalo materiální znak předmětného přestupku, protože k prodloužení povoleného odběru vod došlo bez jakýchkoliv připomínek ze strany příslušného správního orgánu a bez jakékoliv změny v technickém vybavení.

7. Žalobkyně má dále za to, že ve věci přestupku nedodržení minimálního zůstatkového průtoku (MZP) taktéž nebyl naplněn materiální znak předmětného přestupku, jelikož skutkový stav nebyl s ohledem na rozsah vydaných povolení zjištěn natolik dostatečně, aby mohlo být naplnění materiálního znaku daného přestupku inspekci konstatováno. Současně také jak žalovaný, tak ČIŽP ve svých rozhodnutích uvedli závěry, které podporují tuto námitku žalobkyně, tzn. že i z rozhodnutí správních orgánů obou stupňů lze dovodit, že k naplnění materiální stránky přestupku spočívajícího v nedodržení minimálního zůstatkového průtoku žalobkyní nedošlo. Žalovaný tedy zatížil napadené rozhodnutí nezákonností, když rozhodnutí ČIŽP nezrušil pro nenaplnění materiální stránky předmětných deliktů.

8. Žalobce má také za to, že napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné v části odůvodnění stanovení výše uložené pokuty, když ačkoliv žalovaný uplatnil polehčující okolnost dodržení limitů „neplatného“ povolení k odběru vod žalobkyní (přičemž žalobkyně údajnou neplatnost povolení *per se* zpochybňuje od samotného začátku řízení), v ostatním se postavil za argumentaci ČIŽP v prvoinstančním rozhodnutí, která je z celé řady důvodů nepřezkoumatelná a tudíž nezákonná.

Vyjádření žalovaného k žalobě

9. Žalovaný úvodem svého vyjádření setrval na zákonnosti a věcné správnosti svého žalobou napadeného rozhodnutí, stejně jako prvoinstančního rozhodnutí ČIŽP, kterým byla žalobkyni uložena pokuta za přestupky podle vodního zákona, a zdůraznil, že žalobní tvrzení jsou fakticky totožná s důvody, které žalobkyně uplatnila v odvolání.

10. Žalovaný se neztotožňuje s tvrzením žalobkyně o tom, že jak inspekce, tak i on sám neprovedl řádné správní uvážení na základě zjištěného stavu věci. Žalovaný vycházel z obsahu správního spisu a jednotlivých kontrolních zjištění, jejichž rozsah i důkazní hodnota byly zcela postačující pro to, aby žalovaný mohl v rámci správní úvahy objektivně posoudit veškeré skutečnosti případu tak, aby ve věci mohl rozhodnout. V řízení bylo postupováno v souladu s příslušnými právními předpisy, tedy vodním zákonem, zákonem o přestupcích a správním řádem. Stejně tak nelze přijmout namítanou skutečnost, že v odvolacím řízení nebylo postupováno v souladu se zásadou materiální pravdy. Žalovaný v rámci odvolacího řízení zkoumal veškeré skutečnosti, které byly inspekci zjištěny a zaznamenány. Žalobcem namítanou nezákonnost a nepřezkoumatelnost vydaných správních rozhodnutí pro nerespektování právních předpisů je nutno odmítnout. Obě správní rozhodnutí byla vydána v souladu s právními předpisy a řádně, srozumitelně a dostatečně odůvodněna.

11. K jednotlivým námitkám žalovaný uvedl, že prvotním rozhodnutím s několika výrokovými částmi bylo žalobkyni povoleno (I.) nakládání s vodami, (II.) stanovena hodnota MZP, (III.) vydáno stavební povolení k výstavbě vodního díla a (IV.) stanoveny povinnosti a podmínky pro provedení stavby. Platnost výroku I. byla časově omezena na 10 let od právní moci, tedy do 22. 2. 2021. Z podmínky č. 13 výroku IV. rozhodnutí je dále patrné, že žalobkyně měla stavbu vodního díla dokončit ve stanoveném termínu do 28. 2. 2013. Žalobkyně uvádí, že dne 1. 2. 2013 požádala o prodloužení platnosti stavebního povolení, které je součástí prvotního rozhodnutí jako výrok III. Vodoprávní úřad žalobkyni vyhověl a rozhodnutím ze dne 27. 3. 2013 platnost stavebního povolení pro stavbu vodního díla „Zasněžovací systém Skiareál Ostružná“ prodloužil o dva roky, tj. do 31. 12. 2015. Žalovaný k tomu konstatuje, že k prodloužení platnosti došlo pouze u stavebního povolení pro uvedenou stavbu vodního díla, nikoliv však, jak se žalobkyně mylně domnívá, v případě povolení k nakládání s vodami, které bylo vydáno samostatným dílčím výrokem I. prvotního rozhodnutí, přičemž doba platnosti tohoto povolení byla individuálně omezena na dobu 10 let, tj. do 22. 2. 2021. Žalobkyně tedy měla povinnost v dostatečném předstihu požádat ve smyslu § 12 odst. 2 a 4 vodního zákona o změnu povolení k nakládání s vodami, a to ve smyslu prodloužení jeho platnosti, což však neučinila, a proto je na místě závěr, že nakládala s vodami od 22. 2. 2021 v rozporu se zákonem, tedy bez platného povolení. Žalobkyni sice bylo na její žádost vydáno rozhodnutí o změně platnosti povolení k nakládání s vodami obsažené v prvotním rozhodnutí, nicméně v mezidobí, kdy platnost povolení uplynula a než bylo vydáno poslední rozhodnutí, se vyskytuje časové období, kdy žalobkyně nakládala s vodami neoprávněně.

12. Žalovaný odmítl, že by nesprávně a tendenčně interpretoval rozhodnutí vodoprávního úřadu tak, že nedošlo k prodloužení platnosti povolení k nakládání s vodami. Inspekce v rámci svého zákonného zmocnění prováděla kontrolu v areálu žalobce. Tato kontrola byla zaměřena především na dodržování rozhodnutí, která žalobce opravňují nakládat s vodami. Aby inspekce mohla takovou kontrolu řádně provést, bylo nutno, aby nejprve prostudovala všechny správní akty, vydané k nakládání s vodami, včetně množstevních limitů, stanovených podmínek a dalších náležitostí, včetně platnosti jednotlivých povolení. Přitom neshledala žádný rozpor či nejasnosti, které by mohly být příčinou jiného výkladu o rozsahu oprávnění, které žalobkyně těmito správními akty nabyла. Z rozhodnutí jednoznačně vyplývají skutečnosti, pro které nebylo třeba vyzývat vodoprávní úřad, aby k výkladu obsahu jím vydaných rozhodnutí vydal své stanovisko.

13. Pokud žalobkyně dále namítá, že v obou přestupcích, za které jí byla uložena pokuta, nebyla naplněna materiální stránka přestupku, žalovaný uvádí, že v případě žalobkyně a jejího porušení vodního zákona došlo mimo naplnění formálních znaků přestupku také k naplnění těch materiálních. U přestupku nedodržení stanoveného MZP ve vodním toku pod jímacím objektem byl stav věci zcela přesně a objektivně zjištěn, popsán v protokolu a zadokumentován. Z těchto materiálů a inspekcí zaznamenaného stavu při kontrole je zcela nepochybně definována i materiální stránka přestupku, spočívající ve výrazně a záměrně sníženém průtoku v korytě vodního toku pod odběrným objektem (zásahem žalobkyně) a jeho důsledky, které vedou především v zimním období k negativní vodní bilanci.

14. V případě přestupku nakládání s vodami bez povolení žalovaný konstatoval, že i zde byla dostatečným způsobem naplněna jeho materiální stránka. Z evidence množství odebraných povrchových vod, použitých pro účely výroby technického sněhu, je prokazatelné, že žalobkyně v inkriminované době neoprávněně odebrala 6 739,2 m³ povrchových vod. Tímto svým jednáním žalobkyně negativně ovlivnila vodní bilanci ve vodním toku, ačkoliv se snažila dodržet původní množstevní limity odebraných vod. Nicméně v době, kdy tak činila, k tomu nebyla oprávněna a pokud tedy povrchové vody v daném období přesto odebírala, bylo to na úkor ustálených a obecně lepších vodních poměrů, které by ve vodním toku bez realizovaného odběru v inkriminovaném období převládaly.

15. Žalovaný má za to, že i odůvodnění výše pokuty je zcela zákonu odpovídajícího rozsahu. Při posouzení věci se zabýval všemi okolnostmi případu, které mají bezprostřední vliv na samotnou výši uložené pokuty, včetně polehčujících a přitěžujících okolností, které byly v odvolacím řízení náležitě zohledněny. Výše pokuty byla stanovena rovněž s ohledem na § 2 odst. 4 správního řádu tak, aby odpovídala skutkově podobným či shodným případům a nevznikaly přitom nedůvodné rozdíly. Žalobkyně nebyla při správní úvaze o výši uložené pokuty nikterak diskriminována, když bylo konstatováno, že odběr povrchových vod prováděla v rámci své podnikatelské činnosti.

16. Odběr povrchových vod žalobkyní byl v inkriminovaném období v rozporu s vodním zákonem, žalobkyně neměla oprávnění nakládat s vodami a lze konstatovat, že z právního hlediska svým jednáním v daném období ovlivnila vodní bilanci dotčeného vodního toku bez ohledu na to, že jak uvádí, odebírala vodu v množství, které jí bylo stanoveno v té době již neplatným povolením. Okolnosti, které byly inspekcí a poté i žalovaným v rámci správní úvahy o stanovení výše pokuty

hodnoceny, ovlivnila skutečnost, že žalobkyně spáchala více přestupků. Výsledná výše pokuty uložené inspekcí za spáchání obou přestupků pak po uplatnění absorpční zásady činila 310 000 Kč. Žalovaný v odvolacím řízení zjistil, že inspekce nepřihlédla k některým dalším okolnostem ve prospěch žalobkyně, a proto výši uložené pokuty s ohledem na tyto skutečnosti snížil. Míra ovlivnění výše sankce obecně vyplývá u pokuty stanovené výpočtem zvolením sazby, kterou se násobí množství nedovoleně odebraných povrchových vod. U stanovení výše pokuty za přestupky, kde je stanovena horní hranice, vychází především ze správní úvahy a objektivního hodnocení všech okolností případu.

17. Žalovaný se připojil k názoru vyslovenému inspekcí, že žalobkyně v případě nedodržení MZP jednala ve svůj vlastní prospěch tak, aby mohla využít maximální možné množství povrchových vod k výrobě technického sněhu s cílem vylepšit podmínky pro provozování zimních sportů ve svém lyžařském areálu. Žalovanému jsou z úřední činnosti známy mnohé případy nedodržování MZP při nakládání s povrchovými vodami, a to jak pro výrobu technického sněhu ve ski areálech, tak například k využití energetického potenciálu na malých vodních elektrárnách. Důvody pro maximální využití veškerých povrchových vod pro potřeby provozovatelů těchto zařízení, a to i na úkor MZP, jsou vždy totožné a mají jeden zásadní cíl, kterým je ekonomický prospěch a generování zisku, založený na pravidle „čím více vody využiji, tím větší mám ekonomický prospěch“.

18. Na základě všech skutečností uvedených ve vyjádření k žalobě žalovaný navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

Replika žalobkyně

19. Žalobkyně využila svého práva a k obsahu vyjádření žalovaného podala repliku, v níž znovu zdůraznila, že v daném případě nebyla naplněna materiální stránka deliktu, proto se odkázala na rozsudek Nejvyššího správního soudu (dále též „NSS“) ze dne 26. 9. 2007, čj. 5 As 104/2008 – 45, v němž se NSS zabýval materiální stránkou přestupku, přičemž dospěl k závěru, že obecně jednání, jehož formální znaky jsou označeny zákonem za přestupek, zpravidla naplňuje materiální znak přestupku, neboť porušuje či ohrožuje zájem společnosti. *Zároveň NSS zdůraznil, že z tohoto závěru nelze dovodit, že by k naplnění materiálního znaku skutkové podstaty přestupku došlo vždy, když je naplněna formální stránka přestupku.* Dále žalobkyně odkázala na rozsudek NSS ze dne 14. 12. 2009, čj. 5 As 104/2008 – 46, podle kterého „... pokud se k okolnostem jednání, jež naplní formální znaky skutkové podstaty přestupku, přidruží takové další významné okolnosti, které vylučují, aby takovým jednáním byl porušen nebo ohrožen právem chráněný zájem společnosti, nedojde k naplnění materiálního znaku přestupku a takové jednání potom nemůže být označeno za přestupek...“. Žalobkyně má po celou dobu za to, že tyto okolnosti inspekcí zjištěny byly, a to v dostatečně velké míře a široké škále, a svědčí pro nenaplnění materiálního znaku přestupku.

20. V případě nedovoleného odběru vody odkazuje žalobkyně na výrok rozhodnutí vodoprávního úřadu ze dne 1. 6. 2022, čj. MJ/29528/2022, jenž ani žalovaný nezpochybňuje, a text výroku „*Povolené množství vody k odběru ani účel odběru se nemění*“. Podle žalobkyně postrádá logiku, pokud by odběr byl jednu dekádu zcela bezproblémový, pak v období cca 16 měsíců (při nezměněných podmínkách odběru, klimatu atd.), protože podle žalovaného včas nepožádala o povolení k odběru vody, ohrozila žalobkyně vodní ekosystémy, podílela se na změnách klimatu, ohrozila vodní bilanci, aby se následně vydáním povolení (do jisté míry formálním správním aktem), stal opět bezproblémovým.

21. V případě nedodržení stanoveného minimálního zůstatkového průtoku při odběru povrchových vod, kdy ČIŽP sama uvedla, že pro krátkou dobu trvání nedošlo k naplnění materiálního znaku přestupku dle zákona o ochraně přírody, a žalobkyni ani netvrdí „*že nedodržením povinnosti zajištění MZP přes hradičské zařízení v korytě vodního toku do navazující části vodního toku nečiní absence zjištění škodlivých následků na ekosystém vodního toku jednání obviněného legitimním (str 12 rozhodnutí Inspekce)*“, ale že postrádá materiální naplnění znaku skutkové podstaty.

22. Žalobkyně se znovu odkázala na textu rozhodnutí ze dne 1. 6. 2022, čj.: MJ/29528/2022 „*které bylo prodlouženo o 2 roky rozhodnutím MěÚ Jeseník dne 27.3.2013*“, se závěrem, že z něj je možné učinit patrně jediný logický výklad, a to, že nelze prodloužit povolení, které pozbylo platnosti. Proto je logické, že si žalobkyně dovodila, že má a měla platné povolení pro odběr vody. Toto povolení nabylo platnosti dne 24. 6. 2022 a do doby zahájení kontroly inspekcí dne 15. 12. 2022 neměla důvod o tom pochybovat a nemá jej dosud.

23. Žalovaný tudíž v žalobou napadeném rozhodnutí v návaznosti na předcházející rozhodnutí ČIŽP podle žalobkyně zjevně nesprávně a tendenčně interpretoval rozhodnutí OŽP MěÚ Jeseník ze dne 27. 3. 2013, čj.: MJ/05397/2013/03/OŽP/R-19/Ši tak, že nedošlo k prodloužení platnosti povolení k nakládání s vodami.

24. Žalovaný si měl být vědom toho, že pokud rozhodnutí OŽP MěÚ Jeseník nebylo podrobeno revizi postupem podle hlavy IX správního řádu a změněno, pak je správní rozhodnutí veřejnou listinou, již lze považovat za pravou (vydanou orgánem, který k jeho vydání měl pravomoc a vydal jej v mezích své působnosti, resp. příslušnosti), není-li prokázán opak, a její obsah za správný (pravdivý, souladný se skutkovým stavem i právem), není-li rozhodnutí jako věcně nesprávné změněno či jako nezákonné (v rozporu s právem) zrušeno.

25. S ohledem na výše uvedené žalobkyně setrvala na svém původním žalobním návrhu.

Řízení před správními orgány

26. ČIŽP provedla na základě zmocnění vyplývajícího z ustanovení § 112 odst. 1 a § 114 vodního zákona a podle § 80 zákona č. 114/1992 Sb., o ochraně přírody a krajiny, v platném znění, dne 15. 12. 2022 kontrolu se zaměřením na dodržování vodního zákona a zákona o ochraně přírody v souvislosti s odběrem povrchových vod z vodního toku Ostruženka pro účely zasněžování sjezdovek provozovaných žalobkyní v areálu JONAS PARK Ostružná (dále též „skiareál“).

27. Z inspekčního šetření byl vyhotoven Záznam o kontrolních úkonech včetně fotodokumentace a videa pod čj. ČIŽP/48/2022/6240, jenž byl žalobkyni zaslán prostřednictvím datové schránky a doručen dne 3. 1. 2023. Následně byl dne 7. 2. 2023 po doložení všech požadovaných podkladů sepsán Protokol o kontrole čj. ČIŽP/48/2023/774, jehož elektronicky podepsaná verze byla dne 7. 2. 2023 žalobkyni zaslána prostřednictvím datové schránky a doručena téhož dne.

28. Odběr povrchových vod z vodního toku Ostruženka pro účely zasněžování sjezdovek v uvedeném skiareálu byl povolen rozhodnutím OŽP MěÚ Jeseník ze dne 19. 1. 2011 pod čj.: MJ/55960/2010/2011/05/OŽP/R-12/Res, s dobou platnosti stanovenou na 10 let od nabytí právní moci předmětného rozhodnutí. Uvedeným rozhodnutím OŽP MěÚ Jeseník bylo žalobkyni

I. vydáno povolení k nakládání s povrchovými vodami – k jejich odběru z vodního toku Ostruženka; odběrné místo se nachází v korytě vodního toku Ostruženka na pozemku parcelní číslo 1295 v k. ú. Ostružná. Odběr povrchových vod byl dle výše uvedeného rozhodnutí OŽP MěÚ Jeseník povolen v množství: $Q_{max} = . 24 \text{ l/s}$, $Q_{max}/\text{měsíc} = 11\,000 \text{ m}^3/\text{měsíc}$, $Q_{max}/\text{rok} = 16\,500 \text{ m}^3/\text{rok}$.

II. stanoveno dodržování MZP pod odběrným objektem ve vodním toku Ostruženka na hodnotě $Q_{330} = 9 \text{ l/s}$.

III. vydáno stavební povolení ke stavbě vodního díla s názvem „Zasněžovací systém Skiareál Ostružná“ s termínem dokončení do 28. 2. 2013.

29. Dne 1. 2. 2013 žalobkyně požádala OŽP MěÚ Jeseník o prodloužení platnosti stavebního povolení, které bylo vydáno ve výrokové části III. výše uvedeného rozhodnutí ze dne 19. 1. 2011. OŽP MěÚ Jeseník žádosti vyhověl a rozhodnutím čj.: MJ/05397/2013/03/OŽP/R-

19/Ši ze dne 27. 3. 2013 prodloužil platnost stavebního povolení pro stavbu vodního díla s názvem „Zasněžovací systém Skiareál Ostružná“ o dva roky ode dne nabytí právní moci tohoto rozhodnutí, a to do 31. 12. 2015.

30. Dne 24. 10. 2014 byl ze strany OŽP MěÚ Jeseník vydán kolaudační souhlas k užívání stavby vodního díla s názvem „Zasněžování areálu Ostružná, včetně odběrového objektu“ pod čj.: MJ/41809/2014/05/OŽP/S-22/Ši.

31. Žalobkyně podala dne 6. 4. 2022 žádost na OŽP MěÚ Jeseník ve věci změny povolení k nakládání s povrchovými vodami, které bylo vydáno ve výrokové části I. výše uvedeného rozhodnutí ze dne 19. 1. 2011, spočívající v prodloužení jeho platnosti. OŽP MěÚ Jeseník žádosti vyhověl a rozhodnutím ze dne 1. 6. 2022, čj.: MJ/29528/2022, prodloužil platnost povolení k nakládání s vodami o 10 let od nabytí právní moci tohoto rozhodnutí. Povolené množství vody k odběru ani účel odběru se nezměnil. Dle vyznačeného razítka OŽP MěÚ Jeseník nabylo rozhodnutí právní moci dne 24. 6. 2022.

32. V rámci probíhající kontroly ČIŽP dospěla k závěru, že odběr povrchových vod z vodního toku Ostruženka za účelem zasněžování byl povolen rozhodnutím Městského úřadu Jeseník (čj.: MJ/55960/2010/2011/05/OŽP/R-12/Res dne 19. 1. 2011), které nabylo právní moci dne 22. 2. 2011 (s platností na 10 let od doby nabytí právní moci rozhodnutí, tj. do 22. 2. 2021). Žalobkyně podala dne 6. 4. 2022 žádost ve věci změny platnosti povolení k nakládání s vodami (prodloužení platnosti). Městský úřad Jeseník vydal dne 1. 6. 2022 rozhodnutí (čj.: MJ/29528/2022) ve věci prodloužení platnosti povolení k odběru povrchových vod z vodního toku Ostruženka za účelem zasněžování, které nabylo právní moci dne 24. 6. 2022. Na základě zjištění skutečností a doložených dokladů bylo inspekci v rámci protokolu o kontrole stanoveno, že došlo k porušení § 8 odst. 1 písm. a) bod 1 vodního zákona (odběru povrchových vod bez povolení příslušného vodoprávního úřadu) a porušení § 59 odst. 1 písm. a) vodního zákona (nedodržení minimálního zůstatkového průtoku v korytě vodního toku Ostruženka dne 15. 12. 2022 při odběru vod probíhajícím zasněžování), v jehož důsledku současně došlo k porušení § 4 odst. 2 zákona o ochraně přírody (škodlivému zásahu do významného krajinného prvku vodního toku bez souhlasu orgánu ochrany přírody).

33. Inspekce na základě výše uvedeného zahájila dne 1. 6. 2023 řízení o přestupku oznámením o zahájení řízení o přestupku čj. ČIŽP/48/2023/3106, které bylo žalobkyni doručeno dne 1. 6. 2023 s tím, že námitky žalobkyně vznesené proti kontrolním zjištěním budou vypořádány v rámci rozhodnutí řízení o přestupku.

34. Rozhodnutím ČIŽP ze dne 1. 7. 2024, čj. ČIŽP/48/2024/3867, byla žalobkyně uznána vinnou tím, že jako majitelka a provozovatelka vodního díla „Zasněžovací systém Skiareál Ostružná“ situovaného v katastrálním území Ostružná, obce Ostružná, odebrala v období od 23. 2. 2021 do 23. 6. 2022 celkem 6 739,20 m³ povrchových vod pro výrobu technického sněhu z vodního toku Ostruženka bez povolení k nakládání s vodami vydaného místně příslušným vodoprávním úřadem, a spáchala tak přestupek podle § 125a odst. 1 písm. b) vodního zákona; dále tím, že dne 15. 12. 2022 provozovala zasněžovací systém v k. ú. Ostružná, obce Ostružná v rozporu s podmínkami a povinnostmi, za kterých jí bylo předmětné dílo povoleno, konkrétně nedodržela při odběru povrchových vod pro výrobu

technického sněhu z vodního toku Ostruženka pod stavidlem umístěným do koryta toku na pozemku parcelní číslo 1295 v k. ú. Ostružná minimální zůstatkový průtok (MZP) Q330 = 9 l/s ve vodním toku Ostruženka, stanoveného v rozhodnutí Městského úřadu Jeseník, odbor životního prostředí, čj. MJ/55960/2010/2011/05/OŽP/R-12/Res ze dne 19. 1. 2011, a spáchala tak přestupek podle § 125d odst. 5 písm. a) vodního zákona. Za výše uvedené přestupky byla žalobkyni uložena v souladu s § 41 odst. 1 zákona č. 250/2016 Sb. podle ustanovení vztahujícího se na přestupek nejzávažnější (přestupek pod bodem 2. výroku), tedy dle § 125d odst. 5 písm. a) vodního zákona, pokuta ve výši 310 000 Kč.

35. Proti rozhodnutí ČIŽP o uložení pokuty podala žalobkyně včasné a řádné odvolání, v němž argumentovala shodně jako v podané žalobě. O odvolání rozhodl žalovaný žalobou napadeným rozhodnutím, kterým v zásadě odvolání jako nedůvodné zamítl a napadené rozhodnutí ČIŽP v jednotlivostech pozměnil, přičemž také nepatrně snížil výši uložené pokuty.

36. Z rozsáhlého a podrobného odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí se podává, že žalované ministerstvo odvolacímu návrhu žalobkyně nevyhovělo, neboť se v obou případech prokazatelně dopustila přestupkového jednání. Inspekce provedla veškerá zjištění a dokazování v intencích zákona a standardních zavedených postupů. Správní řízení, které vydání rozhodnutí o uložení pokuty předcházelo, bylo po procesní stránce jinak bez závad, žalobkyni byla přiznána veškerá procesní práva. Inspekce se v napadeném rozhodnutí dostatečně vypořádala s námitkami žalobkyně proti kontrolním zjištěním a s důvody, proč v daném případě nelze aplikovat liberační ustanovení dle § 21 zákona o přestupcích a institut upuštění od potrestání dle § 43 odst. 2 zákona o přestupcích. Inspekce rovněž odůvodnila, proč v daném případě nelze uložit mírnější druh trestu v podobě napomenutí. Při ukládání pokuty Inspekce správně aplikovala absorpční zásadu dle § 41 odst. 1 zákona o přestupcích a obviněnému za sbíhající se přestupky uložila pokutu dle ustanovení vztahujícího se na přestupek nejprísněji trestný, kterým je přestupek dle výroku I. bod 2, za který lze podle § 125d odst. 8 vodního zákona uložit pokutu do 1 000 000 Kč. Přestupek podle výroku I. bod 1. žalobkyně spáchala porušením povinnosti stanovené podle § 8 odst. 1 písm. a) bodu 1 vodního zákona. Podle § 125a odst. 4 a 6 lze za tento přestupek, při použití sazby 40 Kč za 1 m³

za nedovoleně odebraných povrchových vod, uložit pokutu ve výši 269 568 Kč. Inspekce neshledala důvody zvláštního zřetele hodné pro snížení sazby pokuty ve smyslu § 125a odst. 6 vodního zákona, což také náležitě odůvodnila. Za důvody hodné zvláštního zřetele lze považovat toliko okolnosti, které jsou povahou a závažností mimořádné, oproti míře polehčujících okolností obecných (běžných).

37. Pokud jde o výši uložené pokuty, žalovaný se ztotožnil s ČIŽP v tom, že uložená pokuta nemůže být při souběhu přestupků (což je obecná přítěžující okolnost), současně při absenci důvodů hodných zvláštního zřetele, nižší nebo rovna pokutě stanovené „výpočtem“ za přestupek podle § 125a odst. 1 písm. b) vodního zákona v sazbě 40 Kč za 1 m³ za nedovoleně odebrané povrchové vody. Současně však ministerstvo konstatuje, že v případě absorpce vyšší sazba pokuty „pohlcuje“ sazbu nižší, což ji současně odlišuje od kumulace (sčítání) sazeb pokut za jednotlivé přestupky. Podle žalovaného při stanovení pokuty nelze přehlédnout obecnou přítěžující okolnost, jakou je souběh přestupků. Nicméně do celkové

výše pokuty je třeba s ohledem na princip individualizace trestu zohlednit všechny polehčující a přitěžující okolnosti ve smyslu § 39 a § 40 přestupkového zákona, které vstupují do hodnocení sbíhajících se přestupků ve smyslu § 37 a násl. přestupkového zákona. Žalovaný dovodil, že ČIŽP ve prospěch žalobkyně nezohlednila polehčující okolnost, že byt žalobkyně nedisponovala platným povolením k nakládání s vodami, nepřekročila žádný z množství limitů stanovených původním povolením a vedla řádnou evidenci množství odebraných vod. Z toho důvodu žalovaný přistoupil ve smyslu § 90 odst. 1 písm. c) správního řádu ke snížení pokuty na částku 290 000 Kč.

Řízení před soudem

38. Městský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu uplatněných žalobních bodů (§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů - dále jen „s. ř. s.“), jakož i z pohledu vad, k nimž je povinen přihlížet z úřední povinnosti. Vycházel přitom ze skutkového i právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.).

39. Ve věci samé rozhodl soud bez nařízení jednání, neboť žalobkyně ani žalovaný s tímto postupem po poučení soudem nevyslovili nesouhlas (§ 51 odst. 1 s. ř. s.). Důvodem pro nařízení jednání nebyla ani potřeba dokazování, neboť veškeré listiny potřebné pro rozhodnutí jsou obsaženy ve správním spisu, jímž se dokazování neprovádí (viz rozsudek NSS ze dne 29. 1. 2009, čj. 9 Afs 8/2008 - 117, dostupný, stejně jako všechna zde citovaná rozhodnutí tohoto soudu, též online na www.nssoud.cz, a publikovaný pod č. 2383/2011 ve Sbírce NSS).

40. Městský soud v Praze ověřil, že žaloba byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou a splňuje všechny formální náležitosti na ni kladené.

41. Žaloba není důvodná.

Právní rámec

42. Podle ustanovení § 8 odst. 1 písm. a) bodu 1 vodního zákona: „*Povolení k nakládání s povrchovými nebo podzemními vodami (dále jen „povolení k nakládání s vodami“) je třeba, jde-li o povrchové vody a nejde-li při tom o obecné nakládání s nimi, k jejich odběru.*“

43. Podle § 125a odst. 1 písm. b) vodního zákona: „*Právnícká nebo podnikající fyzická osoba se jako oprávněný dopustí přestupku tím, že nakládá s povrchovými nebo podzemními vodami podle § 8 odst. 1 bez povolení k nakládání s vodami.*“

44. Podle § 125a odst. 4 vodního zákona: „*Za přestupek podle odstavce 1 písm. b) spáchaný odběrem povrchových vod bez povolení k nakládání s vodami lze uložit pokutu ve výši násobku sazby 40 Kč za 1 m³ nedovoleně odebraných podzemních vod a celkového množství těchto vod, nejvýše však ve výši 10 000 000 Kč.*“

45. Podle § 125a odst. 6 vodního zákona: „*Pokutu za přestupek spáchaný nedovoleným odběrem povrchových nebo podzemních vod lze stanovit nejvýše za období 3 let předcházejících dni, kdy byl nedovolený odběr vody zjištěn. Sazbu pokuty podle odstavce 4 nebo 5 lze snížit, jsou-li pro to důvody zvláštního zřetele hodné. Pokuta podle odstavce 4 nebo 5 však nesmí být vyměřena v sazbě*

nižší než 10 Kč za 1 m³ nedovoleně odebraných povrchových vod nebo sazbě nižší než 15 Kč za 1 m³ nedovoleně odebraných podzemních vod.“

46. Podle § 59 odst. 1 písm. a) vodního zákona: „*Vlastník vodního díla je povinen dodržovat podmínky a povinnosti, za kterých bylo vodní dílo povoleno a uvedeno do provozu, zejména dodržovat provozní řád a schválený manipulační řád, neprodleně oznamovat vodoprávnímu úřadu změny mající vliv na obsah manipulačního řádu a předkládat vodoprávnímu úřadu ke schválení návrh na úpravu manipulačního řádu tak, aby byl v souladu s komplexním manipulačním řádem podle § 47 odst. 4 písm. g); náležitosti manipulačních a provozních řádů stanoví Ministerstvo zemědělství vyhláškou.“*

47. Podle § 125d odst. 5 písm. a) vodního zákona: „*Právnícká nebo podnikající fyzická osoba se jako vlastník vodního díla dopustí přestupku tím, že provozuje vodní dílo v rozporu s § 59 odst. 1 písm. a).“*

48. Podle § 125d odst. 8 písm. d) vodního zákona: „*Za přestupek lze uložit pokutu do 1 000 000 Kč, jde-li o přestupek podle odstavce 1 písm. a), odstavce 5 písm. a) nebo odstavce 7 písm. b).“*

Posouzení důvodnosti žaloby soudem

49. V obecné rovině soud nejprve uvádí, že pokud žalobkyně v bodech 10 až 13 podané žaloby namítala nezákonnost rozhodnutí z důvodu jeho nepřezkoumatelnosti pro nedostatek řádného odůvodnění, soud tuto námitku neshledal důvodnou. Zrušení správního rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost je vyhrazeno těm nejzávažnějším vadám správních rozhodnutí, kdy pro absenci důvodů skutečně nelze správní rozhodnutí meritorně přezkoumat. Nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů musí být vykládána ve svém skutečném smyslu, tedy jako nemožnost zjistit obsah nebo důvody, pro které bylo rozhodnutí vydáno (srov. usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 19. 2. 2008, čj. 7 Afs 212/2006 - 74).

50. Městský soud rovněž připomíná, že nepřezkoumatelnost není projevem nenaplněné subjektivní představy žalobce o tom, jak podrobně by mělo být napadené rozhodnutí odůvodněno, ale objektivní překážkou, která soudu znemožňuje přezkoumat napadené rozhodnutí (srov. rozsudky NSS ze dne 28. 2. 2017, čj. 3 Azs 69/2016 - 24, a ze dne 27. 9. 2017, čj. 4 As 146/2017 - 35). Zrušení rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost je vyhrazeno těm nejzávažnějším vadám rozhodnutí, kdy pro absenci důvodů či pro nesrozumitelnost skutečně nelze rozhodnutí meritorně přezkoumat (srov. rozsudky NSS ze dne 17. 1. 2013, čj. 1 Afs 92/2012 - 45, či ze dne 29. 6. 2017, čj. 2 As 337/2016 - 64). Městský soud však nezjistil, že by napadené rozhodnutí takovými vadami trpělo.

51. Soud konstatuje, že žalobou napadené rozhodnutí je srozumitelné, jsou v něm obsaženy právní úvahy, na jejichž základě žalovaný posoudil otázky stěžejní pro toto řízení, a je opřeno o dostatek relevantních důvodů, z nichž je zřejmé, proč žalovaný rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku napadeného rozhodnutí. Soud k tomu dodává, že správní orgány nemají povinnost detailně vypořádávat každou dílčí námitku či tvrzení, resp. jak je uvedeno v bodě [9] odůvodnění rozsudku NSS ze dne 3. 7. 2018, čj. 7 As 150/2018 - 36, tedy že správní orgány „nemají povinnost vypořádat se s každou dílčí námitkou, pokud proti tvrzení účastníka řízení

postaví právní názor, v jehož konkurenci námitky jako celek neobstojí. Takový postup sbledal ústavně konformním i Ústavní soud v nálezu ze dne 12. 2. 2009, sp. zn. III. ÚS 989/08: „Není porušením práva na spravedlivý proces, jestliže obecné soudy nebudují vlastní závěry na podrobné oponentuře (a vyvracení) jednotlivě vznesených námitek, pakliže proti nim staví vlastní ucelený argumentační systém, který logicky a v právu rozumně vyloží tak, že podpora správnosti jejich závěrů je sama o sobě dostatečná.“ (srov. také rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 3. 2015, čj. 9 As 221/2014–43).“

52. Městský soud rovněž mohl pro stručnost odkázat na část odůvodnění rozhodnutí správního orgánu, s nímž se ztotožňuje. Jak uvedl Ústavní soud, „není porušením práva na spravedlivý proces, jestliže obecné soudy nebudují vlastní závěry na podrobné oponentuře (a vyvracení) jednotlivě vznesených námitek, pakliže proti nim staví vlastní ucelený argumentační systém, který logicky a v právu rozumně vyloží tak, že podpora správnosti jejich závěrů je sama o sobě dostatečná“ (viz náleze ze dne 12. 2. 2009, sp. zn. III. ÚS 989/08, bod 68.; srov. též rozsudky NSS ze dne 12. 3. 2015, čj. 9 As 221/2014 - 43, či ze dne 25. 2. 2015, čj. 6 As 153/2014 - 108).

53. Soud považuje za potřebné zdůraznit, že úkolem soudu v řízení o žalobě proti správnímu rozhodnutí je - v rozsahu žalobních bodů - posoudit, zda žalovaný vypořádal námitky žalobce v souladu se zákonem. Míra podrobnosti rozsudku je tak dána především kvalitou a konkrétností žalobní argumentace. Žaloba v nyní projednávané věci v podstatné části kopíruje námitky uplatněné žalobkyní v odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí (v podrobnostech viz níže). Pokud ovšem odvolací orgán ve svém rozhodnutí uplatněné námitky dostatečně vypořádá a žalobkyně je v žalobě jen zopakuje, aniž na důvody tohoto rozhodnutí reaguje, podstatně tím snižuje své šance na úspěch. Soud také v zásadě jen přebírá správnou argumentaci žalovaného, popřípadě na ni poukazuje; není totiž jeho povinností stejné závěry líčit jinými slovy (k tomu srov. rozsudek NSS ze dne 27. 7. 2007, čj. 8 Afs 75/2005 - 130, dostupný, stejně jako všechna zde citovaná rozhodnutí tohoto soudu též online na www.nssoud.cz, a publikovaný pod č. 1350/2007 ve Sbírce NSS).

54. Pokud se Městský soud v Praze dále zabýval i jednotlivými námitkami žalobkyně, musí na tomto místě připomenout, že povinnost řádného odůvodnění rozhodnutí nelze mechanicky ztotožňovat s povinností poskytnout podrobnou odpověď na každý jednotlivý v žalobě uplatněný argument. Podstatné je posouzení jádra případu a poskytnout odpověď na základní námitky, které v sobě mohou v některých případech konzumovat i odpověď na námitky dílčí a související, což soud učinil níže (srov. např. rozsudky NSS ze dne 14. 2. 2013, čj. 7 As 79/2012 - 54; ze dne 29. 8. 2013, čj. 7 As 182/2012 - 58 či ze dne 19. 2. 2014, čj. 1 Afs 88/2013 - 66).

Odběr povrchových vod bez povolení vodoprávního úřadu

55. Žalobkyně k prvnímu přestupku namítla, že odběr povrchových vod z vodního toku Ostruženka pro účely zasněžování sjezdovek v skiareálu byl povolen rozhodnutím OŽP MěÚ Jeseník ze dne 19. 1. 2011, čj.: MJ/55960/2010/2011/05/OŽP/R-12/Res, s dobou platnosti stanovenou na 10 let od nabytí právní moci předmětného rozhodnutí. Rozhodnutí OŽP MěÚ Jeseník nabylo právní moci dne 22. 2. 2011. Dne 1. 2. 2013 požádala žalobkyně tento správní orgán o prodloužení platnosti stavebního povolení, které bylo vydáno ve výrokové části III rozhodnutí ze dne 19. 1. 2011. OŽP MěÚ Jeseník žalobkyni vyhověl a

rozhodnutím ze dne 27. 3. 2013, čj.: MJ/05397/2013/03/OŽP/R-19/Ši, prodloužil platnost stavebního povolení pro stavbu vodního díla „Zasněžovací systém Skiareál Ostružná“ o dva roky ode dne nabytí právní moci tohoto rozhodnutí, a to do 31. 12. 2015. Žalobkyně dále podala dne 6. 4. 2022 žádost na OŽP MěÚ Jeseník ve věci změny povolení k nakládání s povrchovými vodami, které bylo vydáno ve výrokové části I rozhodnutí ze dne 19. 1. 2011, spočívající v prodloužení jeho platnosti. OŽP MěÚ Jeseník následně v části I podle § 12 odst. 2 a 4 vodního zákona svým rozhodnutím ze dne 1. 6. 2022, čj. MJ/29528/2022, změnil dobu platnosti povolení k nakládání s vodami (vydané MěÚ Jeseník dne 19. 1. 2011, čj. MJ/55960/2010/2011/05/OŽP/R12/Res, které bylo prodlouženo o dva roky rozhodnutím MěÚ Jeseník dne 27. 3. 2013, čj. MJ/05397/2013/03/OŽP/R-19/Ši) spočívající v odběru povrchové vody z vodního toku Ostruženka (IDVT 10198246), pro účely zasněžování lyžařské tratě Skiareálu Ostružná. Povolené množství vody k odběru ani účel odběru se neměnilo, platnost povolení k nakládání s vodami se tímto rozhodnutím ze dne 1. 6. 2022, čj. MJ/29528/2022, prodloužilo o deset let od nabytí právní moci tohoto rozhodnutí. Rozhodnutí OŽP MěÚ Jeseník nabylo právní moci dne 24. 6. 2022.

56. Žalobkyně tak neměla důvod pochybovat o tom, že měla povolení odběru povrchových vod po celou v průběhu celého rozhodného období, tj. nepřetržitě od roku 2011 do roku 2022, resp. i v období od 23. 2. 2021 do 23. 6. 2022, a to i proto, že dle textu rozhodnutí OŽP MěÚ Jeseník ze dne 1. 6. 2022 bylo její žádosti ze dne 6. 4. 2022 vyhověno podle § 12 ve spojení s odstavci 2 a 4 vodního zákona. Samotný text výrokové části tohoto rozhodnutí zcela jednoznačně a nesporně v části odůvodnění hovoří o tom, že rozhodnutí z roku 2011 bylo prodlouženo o dva roky do roku 2013 a následně pak o deset let do roku 2023. Text je v této části rozhodnutí napsán tak, že vylučuje jinou interpretaci.

57. Městský soud v Praze se s uvedenými závěry neztotožnil. Předně je třeba uvést, že žalovaný odvolací orgán se totožnou námitkou zabýval na stranách 3 a 4 odůvodnění napadeného rozhodnutí, a dále znovu na stranách 6 a 7, přičemž jeho vypořádání soud považuje za přehledné, srozumitelné a dostatečné. Ze spisu soud dále ověřil, že prvotním rozhodnutím s několika výrokovými částmi bylo žalobkyni povoleno (I.) nakládání s vodami, (II.) stanovena hodnota MZP, (III.) vydáno stavební povolení k výstavbě vodního díla a (IV.) stanoveny povinnosti a podmínky pro provedení stavby. Platnost výroku I. byla časově omezena na deset let od právní moci, tedy do 22. 2. 2021. Z podmínky č. 13 výroku IV. rozhodnutí je dále patrné, že žalobkyně měla stavbu vodního díla dokončit ve stanoveném termínu do 28. 2. 2013.

58. Pokud žalobkyně uvádí, že dne 1. 2. 2013 požádala o prodloužení platnosti stavebního povolení, které je součástí prvotního rozhodnutí jako výrok III., vodoprávní úřad jí vyhověl a rozhodnutím ze dne 27. 3. 2013 platnost stavebního povolení pro stavbu vodního díla „Zasněžovací systém Skiareál Ostružná“ prodloužil o dva roky, tj. do 31. 12. 2015, soud se přiklonil k výkladu, který k této otázce zaujaly správní orgány. K prodloužení platnosti totiž došlo pouze u stavebního povolení pro uvedenou stavbu vodního díla, nikoliv však u povolení k nakládání s vodami, které bylo vydáno samostatným dílčím výrokem I. prvotního rozhodnutí. Doba platnosti tohoto povolení byla individuálně omezena na dobu deseti let, tj. do 22. 2. 2021. Soud se ztotožnil s názorem, že žalobkyně byla povinna požádat ve smyslu § 12 odst. 2 a 4 vodního zákona o změnu povolení k nakládání s vodami, a to ve smyslu prodloužení jeho platnosti, což však neučinila. Žalobkyně z rozhodnutí o

prodloužení stavebního povolení, které jí vodoprávní úřad vydal, nesprávně dovozuje, že současně se stavebním povolením došlo i k prodloužení povolení k nakládání s vodami. Tento závěr však neodpovídá obsahu spisu, když žalobkyně primárně podala návrh na prodloužení stavebního povolení. Za situace, kdy žalobkyně o prodloužené platnosti povolení k nakládání s vodami fakticky nepožádala, je námitka spočívající v tvrzení o automatickém prodloužení platnosti povolení k nakládání s vodami nedůvodná.

59. Žalobkyně dále uvádí, že dne 6. 4. 2022 podala vodoprávnímu úřadu žádost o změnu povolení k nakládání s vodami, vydaného výrokem I. prvotního rozhodnutí, spočívající v prodloužení jeho platnosti. Vodoprávní úřad svým rozhodnutím ze dne 1. 6. 2022 změnil dobu platnosti o dalších deset let. Podle žalovaného tak však měla žalobkyně učinit ještě před uplynutím platnosti povolení k nakládání s vodami, vydaného v prvotním rozhodnutí, tedy v období před 22. 2. 2021. Tím, že tak neučinila, nakládala s vodami od tohoto data v rozporu se zákonem, tedy bez platného povolení. Žalobkyni sice bylo na její žádost vydáno rozhodnutí o změně platnosti povolení k nakládání s vodami obsažené v prvotním rozhodnutí, nicméně v mezidobí, kdy platnost povolení uplynula a než bylo vydáno poslední rozhodnutí, se vyskytuje časové období, kdy žalobkyně nakládala s vodami neoprávněně (od 23. 2. 2021 do 23. 6. 2022, kdy nabylo právní moci rozhodnutí vodoprávního úřadu ze dne 1. 6. 2022).

60. Žalobkyně v žalobě i replice znovu zmínila své legitimní očekávání a víru ve správnost správních rozhodnutí vodoprávního úřadu, která v ní vyvolala svým obsahem dojem, že doba trvání povolení k nakládání s vodami jí byla náležitě prodloužena. Žalovaný se touto námitkou zabýval na straně 4 a dále na stranách 6 a 7 odůvodnění napadeného rozhodnutí a dospěl k závěru, že obsah vydaných správních aktů nevykazuje žádné zásadní ani závažné vady či formulační rozpory a nejasnosti, které by v žalobkyni mohly vzbudit míru nejistoty či dokonce dojem o vzniku určitých práv. Pokud orgán ČIŽP a žalovaný považoval vydané správní akty za správné a nebylo zpochybněno, že vyvolávají zamýšlené účinky, když nebyly v mezidobí opraveny, doplněny, změněny ani zrušeny, je třeba na ně pohlížet jako na bezvadné a vykonatelné. Žalobkyni tak nemohlo svědčit legitimní očekávání o něčem, co předmětnými akty fakticky upraveno nebylo. Námitka není důvodná.

Nedodržení minimálního zůstatkového průtoku

61. Co se týká přestupkového jednání žalobkyně spočívajícího v údajném nedodržení minimálního zůstatkového průtoku, žalobkyně nerozporovala skutková zjištění inspekce, že žalobkyně nezajistila trvalý MZP v rozsahu tak, jak byl stanoven prvotním rozhodnutím vodoprávního úřadu, ale namítala absenci materiální stránky přestupku u tohoto jednání (viz odůvodnění dále). Podle žalovaného skutková zjištění byla při kontrole nepochybně zjištěna, a to jak přímo na hradici konstrukci, tak i v korytě vodního toku pod místem odběru. Pokud voda neprotékala skrze instalovanou trubku v hradici konstrukci z důvodu její neprůchodnosti, pak je nutno konstatovat, že žalobkyně na objektu neprováděla řádnou a pravidelnou kontrolu včetně údržby. Inspekce při kontrole měla možnost porovnat velikost průtoku vody v korytě vodního toku pod odběrným místem v době, kdy uvedenou trubkou neprotékala žádná voda, a poté, co byl průtok trubkou obnoven. Tuto skutečnost Inspekce popsala v odůvodnění svého rozhodnutí, když konstatovala, že se jednalo o diametrální rozdíl stavu před a po zprůchodnění trubky.

62. Soud dospěl k závěru, že s uvedenou problematikou se zcela podrobně a dostatečně srozumitelně vypořádala již ČIŽP v prvoinstančním rozhodnutí (strana 10 a 11, k námitkám žalobkyně pak i na straně 13), pokud uvedla, že jednáním žalobkyně jednoznačně došlo k porušení povinnosti § 59 odst. 1 vodního zákona, neboť v průběhu odběru vody, resp. jeho část do doby nápravy stavu, z vodního toku Ostruženka pro účely zasněžování nebyl na odběrném místě zajištěn a v korytě vodního toku pod odběrným místem zachován stanovený MZP. Soud se ztotožnil i s názorem správních orgánů obou stupňů, že nedodržením povinnosti zajištění MZP přes hradičí zařízení v korytě vodního toku do navazující části vodního toku nečiní absence zjištění škodlivých následků na ekosystém vodního toku jednání žalobkyně legitimním. Žalobkyně totiž popsaným jednáním porušila povinnost stanovenou jako podmínku vodoprávního rozhodnutí, což bylo také důvodem uložení pokuty. Tím naopak nebyl škodlivý následek na ekosystém vodního toku, proto je argumentace žalobkyně v této části zcela mimoběžná. Žalovaný se k této argumentaci žalobce rovněž dostatečně vyjádřil na straně 4 odůvodnění napadeného rozhodnutí.

Absence naplnění materiální stránky obou přestupků

63. Jak již soud avizoval výše, žalobkyně namítala, že v obou přestupcích, za něž jí byla rozhodnutím ČIŽP, následně potvrzeným žalobou napadeným rozhodnutím žalovaného, uložena pokuta, nedošlo k naplnění materiální stránky deliktu. V této souvislosti žalobkyně odkázala na rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 21. 1. 2021, čj. 3 A 27/2018 – 54, a v něm obsažené závěry týkající se posouzení naplnění materiální stránky deliktu správním orgánem. V souladu se závěry tohoto soudního rozhodnutí podle žalobkyně z napadeného rozhodnutí není zřejmé, z jakých zjištěných skutečností a jakou úvahou dospěly správní orgány k závěru, že v projednávaném případě došlo k naplnění materiální stránky jednotlivých správních deliktů.

64. Tuto námitku žalobkyně výslovně v odvolacím řízení nevznesla, otázku naplnění materiálních znaků skutkové podstaty obou přestupků žalobkyně zmínila v souvislosti se svým tvrzením, že jednala v krajní nouzi a odvracela nebezpečí přímo hrozící zájmu chráněnému vodním zákonem. Námitku vypořádal žalovaný na straně 5 odůvodnění napadeného rozhodnutí, když uvedl, že nedovolený odběr povrchových vod a nezajištění minimálního zůstatkového průtoku jsou v přímém rozporu se zájmem na ochraně, který převažuje nad zájmy žalobkyně. Soud se s tímto zhodnocením zcela ztotožnil.

65. Co se týká přestupkového jednání žalobkyně spočívajícího v údajném nepovoleném odběru vody žalovaným, podle názoru žalobkyně platí, že i kdyby teoreticky nedošlo k prodloužení doby platnosti povolení, jednalo by se o totožnou situaci, což znamená, že by nedošlo k naplnění materiální stránky předmětného deliktu, neboť i v tomto případě došlo k prodloužení povoleného odběru vod bez jakýchkoliv připomínek ze strany příslušného správního orgánu (OŽP MěÚ Jeseník) a bez jakékoliv změny v technickém vybavení.

66. Uvedená konstrukce podle názoru soudu nemůže obstát. Materiálním znakem přestupku, jehož absence se žalobkyně dovolává, je společenská škodlivost daného jednání. To znamená, že aby dané jednání mohlo být posuzováno jako přestupek, musí být naplněna určitá míra škodlivosti pro společnost jako takovou. Společenskou škodlivost lze

definovat jako porušení či ohrožení zájmu chráněného zákonem. Ve většině případů je společenská škodlivost splněna už pouhým naplněním skutkové podstaty daného přestupku. Bližší zkoumání společenské škodlivosti má význam především v případech, u kterých nelze jednoznačně určit, zda lze dané jednání považovat za přestupek, či nikoli. Význam tohoto materiálního znaku spočívá především v tom, že umožňuje odlišit přestupek a trestný čin v případech, kdy jsou znaky obou těchto deliktů shodné; zároveň umožňuje nestíhat tzv. bagatelní přestupky, tj. takové, jejichž závažnost pro společnost je zcela minimální, téměř bezvýznamná.

67. Z evidence množství odebraných povrchových vod použitých žalobkyní pro účely výroby technického sněhu (viz tabulkové přehledy denních odběrů na stranách 5 – 8 rozhodnutí ČIŽP) je prokazatelné, že žalobkyně v inkriminované době neoprávněně odebrala 6 739,2 m³ povrchových vod. Soud se ztotožnil s názorem správních orgánů, že tímto svým jednáním žalobkyně negativně ovlivnila vodní bilanci ve vodním toku, ačkoliv se snažila dodržet původní množstevní limity odebraných vod. V době, kdy tak činila, k tomu však nebyla držitelkou platného oprávnění, a pokud tedy povrchové vody v daném období přesto odebírala, lze mít za to, že se tak dělo na úkor ustálených a obecně lepších vodních poměrů, které by ve vodním toku bez protiprávně realizovaného odběru v inkriminovaném období převládly.

68. Uvedený závěr není v rozporu se žalobkyní odkazovaným rozsudkem NSS ze dne 26. 9. 2007, čj. 5 As 104/2008 - 45, podle něhož „nelze dovodit, že by k naplnění materiálního znaku skutkové podstaty přestupku došlo vždy, když je naplněna formální stránka přestupku“, a dále s rozsudkem NSS ze dne 26. 9. 2007, čj. 6 As 2/2007 – 95, podle něhož „...skutečnost, že byly naplněny znaky určitého správního deliktu, ještě nic nevypovídá o materiální stránce správního deliktu“. Společenská škodlivost jednání žalobkyně je tak dána tím, že odebírala povrchové vody bez platného povolení vodoprávního úřadu a materiální znak přestupku tím byl naplněn.

69. Pokud stejná námitka míří i proti druhému popsanému protiprávnímu jednání žalobkyně, je na místě zmínit, že institut minimálního zůstatkového průtoku je prostředkem sloužícím k ochraně množství povrchových vod a ekologické funkce vodního toku. Podle definice obsažené v ustanovení § 36 odst. 1 vodního zákona je minimálním zůstatkovým průtokem takový průtok povrchových vod, který ještě umožňuje obecné nakládání s povrchovými vodami a ekologické funkce vodního toku a který stanoví – tj. má povinnost jej stanovit – vodoprávní úřad v povolení k nakládání s vodami.

70. Žalobkyně má za to, že v případě nedodržení minimálního zůstatkového průtoku byla míra jí způsobeného porušení veřejného zájmu zcela minimální, což plyne ostatně i z konstatování ČIŽP i hodnocení žalovaného, a jedná se o jednání, které vzhledem ke konkrétním okolnostem nevykazuje daný stupeň společenské nebezpečnosti (materiální stránku deliktu).

71. Ani v tomto případě není námitka důvodná. Žalobou napadené rozhodnutí stojí na závěru, že jednáním žalobkyně došlo k porušení povinnosti § 59 odst. 1 vodního zákona, neboť v průběhu odběru vody, resp. jeho část do doby nápravy stavu, z vodního toku Ostruženka pro účely zasněžování nebyl na odběrném místě zajištěn a v korytě vodního

toku pod odběrným místem zachován stanovený minimální zůstatkový průtok. Na skutečnost, že žalobkyně nedodržela povinnosti jeho zajištění přes hradicí zařízení v korytě vodního toku do navazující části vodního toku, nemá podle názoru soudu žádný vliv, pokud v řízení před ČIŽP nebyly zjištěny konkrétní škodlivé následky na ekosystém vodního toku. Jednání žalobkyně neztrácí charakter protiprávnosti, když žalobkyni bylo v daném případě kladeno za vinu porušení povinnosti stanovené jako podmínka vodoprávního rozhodnutí. Toto porušení povinnosti také bylo důvodem uložení pokuty, a to bez ohledu na zjištění či absenci škodlivého následku na ekosystém vodního toku.

Stanovení a odůvodnění výše uložené pokuty

72. Žalobkyně v podané žalobě namítla, že v části stanovení a odůvodnění výše pokuty, která jí byla uložena, je žalobou napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné. K hodnocení povahy své činnosti žalobkyně namítla, že není zřejmé, z čeho ČIŽP dovodila, že pro uvedené předměty podnikání je podmínkou „*důkladná*“ znalost legislativy životního prostředí, a proč její „*neznalost*“ by měla být přítěžující. Pro získání živnostenského oprávnění pro uvedené činnosti to není potřeba. Žalobkyně souhlasí s tím, že se má řídit zákonnými předpisy, ale jejich detailní neznalost jí nelze spravedlivě přičítat jako přítěžující okolnost, a to i pro rozsah zákonů upravujících její činnost.

73. Co se týče hodnocení povahy a závažnosti přestupku, jde podle žalobkyně o obecné konstatování, které o míře závažnosti přestupku, respektive jeho společenské nebezpečnosti, ničeho nevypovídá. Z pohledu žalobkyně není nijak zřejmé, jak odběr povrchových vod o velikosti cca 6 700 m³ může negativně ovlivnit vodní bilanci v daném území, a to i proto, že se v rámci jarního tání do „*vodní bilance*“ znovu vrátí. Inspekce nesprávně interpretovala charakter termínu „*vodní bilance*“. Žalobkyně odmítá také závěr o „*ovlivnění*“ vodní bilance. Z logiky věci platí, že odběr byl dle ČIŽP povolen po dobu 10 let, kdy k negativnímu ovlivnění vodní bilance nedocházelo. V období mezi 23. 2. 2021 a 23. 6. 2022, tj. v době, kdy podle ČIŽP bez povolení k „*významnému ovlivnění*“ docházelo, a následně po vydání nového rozhodnutí tomu tak již zase nebylo. Přitom žalobkyně odebírala vodu z toku vždy tak, jak jí umožňovalo povolení, tj. i v době, kdy jí - dle ČIŽP a žalovaného - nebylo platně vydáno.

74. Žalobkyně v žalobě uvedla, že pokud se v napadených rozhodnutích operuje s pojmem „*chráněné oblasti přirozené akumulace vod (CHOPAV)*“, tyto jsou ustanovením § 28 vodního zákona definovány jako oblasti, které pro své přírodní podmínky tvoří významnou přirozenou akumulaci vod. V těchto oblastech se zakazuje zmenšovat rozsah lesních pozemků, odvodňovat lesní pozemky, odvodňovat zemědělské pozemky, těžit rašelinu, těžit nerosty povrchovým způsobem nebo provádět jiné zemní práce, které by vedly k odkrytí souvislé hladiny podzemních vod, těžit a zpracovávat radioaktivní suroviny či ukládat radioaktivní odpady. Z pohledu žalobkyně není zřejmé, jak odběr povrchové vody, případně nedodržení minimálního zůstatkového průtoku souvisí s důvody, pro které jsou vyhlášovány chráněné oblasti přirozené akumulace. Jde opět o nesprávnou interpretaci a z ní odvozenou závažnost porušení zákona.

75. Co se týče zohlednění polehčujících okolností, z pohledu žalobkyně není zřejmé, jak pozitiva uvedená v napadených rozhodnutích ovlivnila výši sankce. V napadeném rozhodnutí žalovaného se uvádí, že důvodem pro snížení je „*polehčující okolnost, jakou je skutečnost, že byt' odvolatel nedisponoval platným povolením k nakládání s vodami, nepřekročil žádný z množství limitů stanovených původním povolením a vedl řádnou evidenci množství odebraných vod. K tomu je třeba zmínit, že limity pro odběr povrchových vod nebyly následným rozhodnutím vodoprávního úřadu změněny, kdy vodoprávní úřad toliko prodloužil platnost původního povolení, byt' jak bylo uvedeno výše, po procesní stránce poněkud nestandardně*“. V této souvislosti žalobkyně znovu odkázala rozsudek Městského soudu v Praze čj. 3 A 27/2018 – 54, který je žalovanému znám už z toho důvodu, že byl účastníkem předmětného řízení.

76. Žalobkyně tuto část svojí argumentace uzavřela, že z vágního textu odůvodnění výše sankce uložené rozhodnutím ČIŽP a následně pouze drobně sníženého rozhodnutím žalovaného nelze nijak dovodit, proč byla použita sazba 40 Kč za 1 m³ nedovoleně odebraných povrchových vod. Text odůvodnění obsahuje mnohé nelogičnosti, se kterými odběr povrchových vod nijak nesouvisí (obory podnikání, vztah k vodní bilanci, činností zakázaným v CHOPAV) a tak je jako celek nepřezkoumatelný. Zároveň je zřejmé, že ČIŽP se nijak nezabývala možnou likvidační výší pokuty, ač tak měla učinit.

77. Soud po posouzení věci dospěl k závěru, že námitka není důvodná. Žalovaný se při posouzení věci zabýval všemi okolnostmi případu, které mají bezprostřední vliv na samotnou výši uložené pokuty, včetně polehčujících a přitěžujících okolností, které byly v odvolacím řízení náležitě zohledněny. K tomu soud odkazuje na podrobné odůvodnění v pasážích na stranách 9 – 11 napadeného rozhodnutí. Při určení druhu správního trestu a jeho výměry také ČIŽP postupovala podle ustanovení § 37 zákona o přestupcích a na základě toho přihlédla k povaze činnosti právnické osoby, povaze a závažnosti přestupku, zejména k významu zákonem chráněného zájmu, který byl přestupkem porušen nebo ohrožen, ke způsobu jeho spáchání, k významu a rozsahu následků přestupku, době trvání protiprávního stavu a k okolnostem, za nichž byly spáchány.

78. Žalobkyně nebyla při správní úvaze o výši uložené pokuty nikterak diskriminována, když bylo pouze konstatováno, že odběr povrchových vod prováděla v rámci své podnikatelské činnosti. Je zřejmé, že každý odběr povrchových vod s přihlédnutím k podmínkám a faktorům v dotčeném území a ve vodním toku s sebou přináší vliv na vodní bilanci v tom daném konkrétním vodním toku. Z obsahu spisového materiálu i z podrobných odůvodnění rozhodnutí správních orgánů obou stupňů plyne, že odběr povrchových vod žalobkyní byl v inkriminovaném období v rozporu s vodním zákonem, žalobkyně neměla oprávnění nakládat s vodami a tím svým jednáním v daném období ovlivnila vodní bilanci dotčeného vodního toku, a to bez ohledu na to, že odebírala vodu v množství, které jí bylo stanoveno v té době již neplatným povolením.

79. Z judikatury Nejvyššího správního soudu vyplývá, že při posuzování zákonnosti uložené sankce správní soud k žalobní námitce přezkoumá, zda správní orgán při stanovení výše sankce zohlednil všechna zákonem stanovená kritéria, zda jeho úvahy o výši pokuty jsou racionální, ucelené, koherentní a v souladu se zásadami logiky, zda správní orgán nevybočil

z mezí správního uvážení nebo jej nezneužil, ale rovněž, zda uložená pokuta není likvidační (srov. usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 20. 4. 2010, čj. 1 As 9/2008 - 133).

80. Soud nepřehlédl skutečnost, že okolnosti, které byly inspekci a poté i žalovaným v rámci správní úvahy o stanovení výše pokuty hodnoceny, nepochybně ovlivnila skutečnost, že žalobkyně spáchala více přestupků. Byla tedy podle § 125a odst. 3 vodního zákona použita sazba 40 Kč/m³ nedovoleně odebraných povrchových vod. Žalobkyni byla pak uložena pokuta za přestupek nejpřísněji trestný. Výsledná výše pokuty uložené inspekci za spáchání obou přestupků pak po uplatnění absorpční zásady činila 310 000 Kč, přičemž žalovaný v odvolacím řízení zjistil, že inspekce nepřihlédla k některým dalším okolnostem ve prospěch žalobkyně, proto výši uložené pokuty s ohledem na tyto skutečnosti snížil na částku 290 000 Kč.

81. Žalovaný se připojil k názoru vyslovenému inspekci, že žalobkyně v případě nedodržení MZP jednala ve svůj vlastní prospěch tak, aby mohla využít maximální možné množství povrchových vod k výrobě technického sněhu s cílem vylepšit podmínky pro provozování zimních sportů ve svém lyžařském areálu. Důvody pro maximální využití veškerých povrchových vod pro potřeby provozovatelů těchto zařízení mají jeden zásadní cíl, kterým je ekonomický prospěch a generování zisku.

82. Zásada zákonnosti trestání, proti níž žalobkynina argumentace zjevně směřuje, spočívá v tom, že se správní orgány musí řídit pravidly pro ukládání sankcí stanovených zákonem. Zásada individualizace sankce pak ukládá, aby druh, kombinace a intenzita sankcí odpovídaly všem okolnostem a zvláštnostem konkrétního případu (srov. rozsudek NSS ze dne 13. 12. 2007, čj. 3 As 32/2007 - 48). Podrobit volné správní uvážení soudnímu přezkoumání při hodnocení zákonnosti rozhodnutí lze jen potud, překročil-li správní orgán zákonem stanovené meze tohoto uvážení, vybočil-li z nich nebo volné uvážení zneužil. Není však v pravomoci správního soudu, aby vstoupil do role správního orgánu a položil na místo správního uvážení soudcovské uvážení a sám rozhodl, jaká pokuta by měla být uložena. To by mohl soud učinit podle § 78 odst. 2 s. ř. s. jen na návrh žalobce (takový návrh však žalobce v nyní posuzované věci nevznesl), pokud by dospěl k závěru, že pokuta byla správním orgánem uložena ve zjevně nepřiměřené výši (srov. rozsudek NSS ze dne 21. 8. 2003, čj. 6 A 96/2000 - 62). Polemika žalobkyně s odůvodněním napadeného rozhodnutí o výši uložené sankce vyplývající z použité terminologie podle názoru soudu není faktickým důvodem pro závěr o nezákonnosti, nepřezkoumatelnosti či věcné nesprávnosti postupu správního orgánu při stanovení výše pokuty, protože žalobkyní zmíněné formulace nemají na podstatu věci bezprostřední vliv.

83. Soud se neztotožnil se žalobkyní ani v názoru, že v nyní posuzované věci jde o skutkově a právně obdobnou situaci, jaká byla předmětem soudního přezkumu ve věci vedené Městským soudem v Praze pod sp. zn. 3 A 27/2018. Soud totiž neshledal napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, neboť nezjistil, že by z něho nebylo zřejmé, na základě jakých zjištěných skutečností a jakou úvahou dospěly správní orgány k závěru, že došlo k naplnění materiální stránky správního deliktu (tam podle § 66 odst. 3 písm. d) zákona o odpadech). Naopak, soud z výše popsanych skutečností dovodil, že existenci materiální stránky obou přestupků jak orgán ČIŽP, tak i žalovaný, dostatečně srozumitelně a určitě v rozhodnutí uvedl.

84. Žalovaný přezkoumatelným způsobem ve své úvaze uvedl, z jakých podkladů vycházel, jaká kritéria hodnotil a k jakému závěru stran výše ukládané pokuty dospěl. Správní uvážení, tj. hodnocení rozhodných skutečností rozhodujícím správním orgánem, nebylo v daném případě soudem shledáno v rozporu s obsahem spisového materiálu a odlišný náhled účastníka řízení na způsob hodnocení rozhodujících skutečností správním orgánem není sám o sobě důvodem pro zrušení rozhodnutí. V dané věci nebylo zjištěno, že by závěry správního orgánu nebyly podloženy dostatečně skutkovými zjištěními nebo s nimi byly v rozporu či že by se správní orgán nevypořádal se všemi odvolacími námitkami žalobkyně. Závěry, k nimž správní orgán dospěl při hodnocení rozhodujících skutečností, nejsou v rozporu se zásadami logického myšlení a uvažování. Tím jsou zároveň i vymezeny meze přezkumné činnosti soudu ve správním soudnictví, pokud jde o správní uvážení.

85. Úkolem soudu tak není nahradit správní orgán v jeho odborné kompetenci ani nahradit správní uvážení uvážením soudním, ale naopak posoudit, zda se správní orgán v napadeném rozhodnutí dostatečně vypořádal se zjištěným skutkovým stavem, resp. zda řádně a úplně zjistil skutkový stav řádným procesním postupem, a zda tam, kde se jeho rozhodnutí opíralo o správní uvážení, nedošlo k vybočení z mezí a hledisek stanovených zákonem. Pokud jsou tyto předpoklady splněny, nemůže soud z týchž skutečností vyvozovat jiné nebo přímo opačné závěry.

86. Městský soud v Praze po provedeném řízení dospěl k závěru, že úvahy žalovaného správního orgánu jsou dostatečné, logické a mají oporu v konkrétních zjištěných a náležitě popsanych údajích.

87. K argumentaci žalobkyně, že se správní orgány před vydáním svých rozhodnutí nezabývaly možným likvidačním následkem uložení pokuty pro žalobkyni, považuje soud za potřebné zdůraznit, že správní orgán je povinen účastníka řízení k doložení jeho majetkových a ekonomických poměrů vyzvat, ovšem to platí jen v případě, že je v konkrétním případě zjevné, že pokuta může mít likvidační účinky. Rozšířený senát NSS ve své judikatuře opakovaně vyložil, že bude záležet především na účastníku řízení, zda projeví svůj zájem na tom, aby uložená pokuta pro něj neměla likvidační účinky tím, že správnímu orgánu poskytne základní údaje o svých osobních a majetkových poměrech a tyto také věrohodným způsobem doloží či umožní správnímu orgánu, aby ověřil jejich pravdivost. Pokud tak neučiní, a naopak odmítne poskytnout správnímu orgánu dostatečnou součinnost, bude správní orgán oprávněn vyjít pouze z údajů, které vyplynuly z dosavadního průběhu správního řízení a které si správní orgán může zjistit bez součinnosti s účastníky řízení.

88. Rozšířený senát NSS v usnesení ze dne 20. 4. 2010, čj. 1 As 9/2008 - 133, dále k této problematice uvedl, že „*nepovede-li výše popsaný postup k přesnému výsledku, může si správní orgán takto učinit také jen základní představu o příjmech a majetku účastníka řízení, a to i na základě odhadu*“ (bod 38 usnesení rozšířeného senátu.)

89. K posuzování dopadů pokuty do pachatelových majetkových poměrů považuje soud za vhodné poukázat také na rozsudek NSS ze dne 4. 7. 2012, čj. 6 Ads 129/2011 - 126, podle něž „*trest v podobě pokuty lze ukládat nejen těm subjektům, které mají k jejímu okamžitému uhrazení dostatečné, volné finanční prostředky. Nejvyšší správní soud tu připomíná, že správní trestání plní nejen funkci preventivní, ale rovněž i represivní, přičemž nelze obhlédnout od toho, že primárním významem trestání, sankcí a pokut je z povahy věci potrestání pachatele, který musí sankci ve své právní a majetkové sféře adekvátním způsobem pocítit [...]*.“ Nebo lze odkázat i

na rozsudek NSS ze dne 23. 5. 2013, čj. 9 As 33/2012 - 40: „Ve vztahu k námitce likvidačního charakteru pokuty lze rovněž uvést, že stěžovatelka je právnickou osobou založenou za účelem podnikání [...]. Jako taková vstupovala do svého právního života s vědomím rizik a povinností, které s sebou podnikání nese. Stěžovatelka tyto povinnosti nerespektovala a dala tím vzniknout protiprávní situaci, k jejímuž odstranění je povinna na základě pravomocných rozhodnutí orgánů státní správy a správních soudů. Pokud by správní orgány rezignovaly na vymáhání pravomocně uložené povinnosti, která je pouhým následkem vlastní dlouhodobé protiprávní činnosti stěžovatelky, dovolily by jí vyhnout se odpovědnosti, která ji stíhá. Zároveň by tím ohrozily efektivní uplatňování práva a daly na vědomí, že v případech dostatečně rozsáhlé protiprávní činnosti je možné uniknout odpovídajícím následkům.“

90. Žalobkyně ani v podaném odvolání, ani v žalobě samotné neuvedla žádné konkrétní údaje o svých majetkových poměrech, z nichž by bylo možno usuzovat na likvidační dopad uložené pokuty na podnikání žalobkyně. Nesplnila tak podmínku vlastního tvrzení, proto správní orgány nepochybily, pokud se otázkou možného likvidačního dopadu pokuty blíže nezabývaly. Uložená sankce se nepochybně může stát sankcí citelnou, která může představovat po přechodnou dobu zhoršení ekonomické kondice žalobkyně, ale je třeba vážit zejména to, že předmětem zkoumání relace ukládané sankce a jejího dopadu na podnikání je především zachování majetkové podstaty žalobkyně v takové míře, která jí umožní dále podnikat, nikoli však již šetření, bude-li se i po uložení sankce společnost těšit nadále ekonomickému zdraví. Bez konkrétních žalobkynin předestřených tvrzení a podkladů nelze dospět k jinému závěru, než že v nyní posuzované věci nejsou splněny podmínky pro závěr, že uložená sankce má vůči žalobkyni rdousící a likvidační účinky.

Závěr a náklady řízení

91. Smyslem soudního přezkumu pravomocného rozhodnutí správního úřadu není polemika o jazykové vhodnosti a přiměřenosti užitých slovních výrazů, ale posouzení zákonnosti a věcné správnosti žalobou napadeného rozhodnutí z hlediska uplatněných žalobních bodů. Na základě tohoto vymezení konstatuje městský soud, že žalovaný správní orgán se v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí dostatečně určitě, srozumitelně, podrobně a vyčerpávajícím způsobem vyjádřil ke všem žalobou namítaným skutečnostem. Soud jeho úvahy neshledal v rozporu se zásadami správního uvážení. Zároveň soud neshledal, že by vady, které žalobkyně v podané žalobě označila, mohly mít za následek vydání nezákonného rozhodnutí a byly by důvodem pro zrušení napadeného rozhodnutí soudem. Na základě shora uvedeného soud dospěl k závěru, že žaloba není důvodná, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

92. O nákladech řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle kterého má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobkyně ve věci úspěch neměla, a proto jí nenáleží právo na náhradu nákladů řízení. Ve věci měl naopak plný úspěch žalovaný, avšak v řízení mu žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly. Soud mu proto náhradu nákladů řízení nepřiznal.

P o u č e n í

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 24. dubna 2025

Mgr. Marek Bedřich
předseda senátu